

PAPER_DE_VIDRE_

Número 45, 05/11/07

Ars brevis vita longa

Teresa Amat | ✉ (mailto:teresa.amat@gmail.com) |
<http://alirica.blogspot.com/?Ara> (<http://alirica.blogspot.com/?Ara>)

Jo era jove i una mica més ingènua que ara. Treballava en una botiga de material artístic que també era taller de marcs. Vaig passar moltes hores provant motlures i paspartús a les cantoneres d'olis de pintors de diumenge i de concurs de pintura ràpida, d'aquarel·les de senyores amb més o menys talent, de teles o cartrons experimentals de joves promeses... i sobretot de moltes reproduccions (làmines, en dèiem) d'obres d'artistes famosos de bona part de la història de l'art pictòric, des d'alguns europeus primitius fins a l'abstracte més decoratiu o al més pur estil Tàpies. Un dia, mentre prenia les mides a un Monet per fer-ne la fitxa de l'emmarcat, el propietari de la botiga em va advertir que hi anotés que el manetes de la plantilla «tapés» la figura del centre del quadro, un homenet de fosc (i la seva ombra lleu projectada per la llum solar quasi zenital) que baixava pel *chemin abrité* que *monsieur* Monet havia plasmat a la tela. Un passejant solitari, repenjat en un bastó intuït per la flexió del colze, enmig dels ocres, els verds i els malves del camí, dels arbres i dels matolls; el blau de Prússia de la vegetació en el punt de fuga, i el blau daurat del cel, el perfecte toc final: aquells cels quasi sedants de Monet. «Als clients els ha agradat la làmina, però troben que aquest home hi sobra. Els he dit que els l'esborrariem i que no es notaria gens, que amb els impressionistes rai». Jo era jove i ingènua i per tant m'escandalitzava fàcilment; més que ara o per altres motius que ara. Per tant, allò em va semblar una profanació de la memòria de Claude Monet i un insult a l'art en general. I no és que ara ho consideri «més lícit»; només que mig somric quan hi penso.

També vaig treballar en una impremta, on m'encarregava de dissenys menors, maquetacions (en èpoques predigitals de letraset i ròtrings) i algunes feines administratives. Un dia tenia entre mans el catàleg de l'exposició d'un pintor notable, que exposava en una de les galeries de l'aleshores artístic tram de Consell de Cent entre Rambla Catalunya i Balmes. Hi anava un text de l'artista, em sembla recordar que prou correcte per als estàndards habituals —els actuals inclosos, o sobretot. Però m'hi vaig trobar un lapsus gens menor. L'autor hi esmentava alguns dels seus referents, cosa sempre important de fer, i entre altres parlava d'un tal «Artó». Vaig dir al meu cap que havia de ser Artaud. «¿N'estàs segura?». «Del tot.» Però era evident que l'home no se n'acabava de refiar, i l'endemà em vaig presentar a la feina amb l'edició de *Carta a la vidente*, una selecció i traducció de textos d'Artaud feta pel mexicà Héctor Manjarréz per als Cuadernos Ínfimos de Tusquets, del 1971, i que entre d'altres conté el cèlebre i a trossos lúcida «À la grande Nuit ou le bluff surréaliste». El pintor va ser avisat de l'esmena, i va tenir l'elegant detall, molt poc usual i que el va honorar, de venir-m'ho a agrair al cap d'uns dies.

No sé què vull dir relatant ara aquestes anècdotes, us responc a l'avançada —bé, potser una mica sí—, quan de fet només volia dir que de tant en tant rumio sobre el sentit de l'art plàstic avui dia i que cada cop que hi penso arribo més a la conclusió, crec que raonable tot i el meu amateurisme reflexiu, que la ciència és ara el millor art. Incloent-hi potser totes les formes de l'art, gairebé estic temptada de dir; però em continc perquè tot això és un mer apunt i perquè crec que la literatura, per exemple, continua estant més a prop del sentit clàssic d'art, que precisament era ciència, saber, coneixement... Els descobriments científics i els avenços tecnològics són per mi, en aquests moments, la veritable meravella, l'art que de debò, en contra

de molts prejudicis, ens humanitza. Tot i que em continua captivant un Rembrandt, un Vermeer, un Monet, un Cézanne, un Klee, un Hopper, un Rothko..., m'interessa més un llibre o un documental o un reportatge seriós de divulgació científica que no pas els resultats de les investigacions dels actuals genis artístics (tots hem après que els artistes «investiguen» i, per investigació, em quedo amb la que té importància). Fa molts anys que l'art va un pas enrere. Pura reacció —en el sentit de contrària a l'acció— (les escorrialles avantguardistes ja van ser, en bona part, una paradoxa). L'estupor com a motiu; la impostura i l'onanisme estèril com a resultat lògic. L'art és breu, ara; la ciència en té per estona. Em sembla a mi, ja dic.

Paper de Vidre
Copy Left. pdv@paperdevidre.net